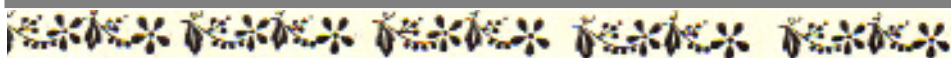

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Lelkes Miklós

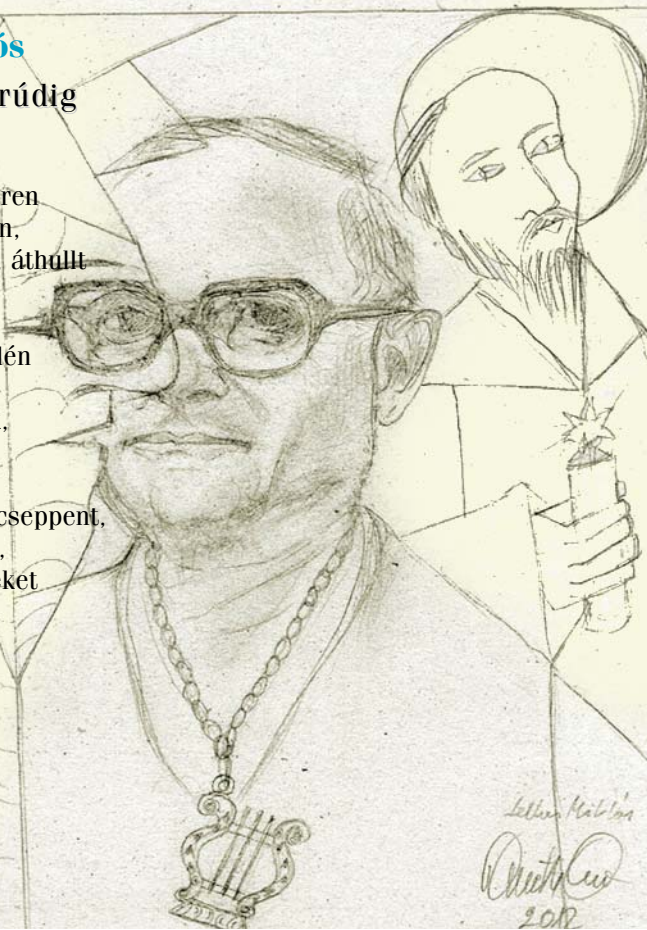
Gyönyörű háborúdig
részlet

Felfénylő nagy tenyéren
bogáncs lobbant lilán,
s a fehér hullt, hullt, áthullt
égő álomszítán.

Felfénylő tenyér szélén
futottak a füvek:
ment sehováse-játék,
bogárka szédület.

Egy hang harangba cseppent,
tévedt, légvitte hang,
s szívig kongatott kéket
lengő virágharang.

Németh Dezső: Lelkes Miklós

2012/3 91.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

LELKES MIKLÓS

VÁLSÁG

Németh Dezsőnek

Gondolj arra: mikor Kirakat zengett
Bécsben, Párizsban, Londonban, s merengett
önhitt polgár a díszfás sétatéren,
s New Yorkban, felhőkarcolók tövében,
akkor azt hitted még, hogy rendben minden.
A régi Kór ott volt már, kitekintsen
a Társadalom testéből, és várta:
kiket feszíthet majd a keresztfára.
Muzsikás szalag szállt még, zászló lengett,
s a szónok-maszlag nagy tapsot teremtett,
de közben Mammon óriási szája
tágabba nyílt, és gyorsabban zabálta
mit addig is, de már más méretekben,
s kegyetlenként is még kegyetlenebben,
emberek húsát, csontját, vágját, álmát
(e veszélyt csak vörös eszmék találták
ki másoknak, – s nincs benne igaz, semmi?
Múltbeli rossz szokott jelenné lenni!).

Bárhogy taszít, – elérsz az ostobáig,
kiket igazság útja el nem csábít:
ámuldoznak a vezér köntösétől,
mely áldást könnyen kap egy hamis égtől,
s jön érdek-szolgák ferde szavú papja,
pulpitusról papol, és pátyolgatja
bűnös barátját, s átkot kiált másik
bűnösre, – saját szennyre nem világít..

E válság csupán válságban a Válság,
s ez független attól: hányan kiáltják
a mást arról, mi nem más, s milyen hangon.
Hajlongó világ, az istened: Mammon!

Mammon fal itt. Fogai közé szerzett
mindent: a gyűlöletet, a szerelmet,
bankot, templomot, árulót és árut,
magába töm eszest éppúgy, mint bárgyút,
eszméje ravasz, nyomorító eszme..
Szabadság ez? Az ördög is nevetne

ily csacskaságon (bár, lehet, magában,
Bálvány Úrral globális cinkosságban).

Országocska, e válságos Világban!
Megdőlő tested már előre láttam.
Emlékszel még? A Nagy Kirakat fénylett, –
s a sok hangyácska nekivágott Bécsnek,
tárgyakat kézbe fogni és imádni:
– Ez pompás gép, hazavisszük, királyi! –
hangzott gyakran. S a Szabadság nevében
kik markoltak otthon, mindenre készen,
és segítettek becstelen világnak
megkapni mindent: épületet, gyárat,
földet, erdőt, szélben suhanó rétet?
Múltad értenéd? Jelened sem érted!

Ártó eszméktől válságod még rosszabb,
Országocska! Nincs erkölcs ott, hol lophat
az egyik, sőt, pózolhat glóriásan,
neki címzetten bármily jogos vád van,
s más tolvajokkal cirkuszos mutatvány
sejteti: – Népség, nézd csak, ez ám hitvány!
Hatalom ígér sunyin: – Jön az Éden!
Jön is, – de csak rókalyukas beszédben.
Mammon-idő hoz még itt sok vért, könnyet,
míg hazudoznak történelemkönyvek,
s szégyen-múltat dicsóít utcatábla, –
s újjáépül Júdások Királysága!

Ha hívó lennék: imádkoznék érte, –
Isten, e kis országot térítsd észre!
Ha naiv lennék, akkor azt is hinném:
a nép lelke istenszikrás teremtmény.
Hát, ha az is.. de Anyag teremtette, –
s így eszmélése ki tudja mily messze!

Minden igaz vers egy szerény ajándék.
Nem szerzőjétől (ha szép is a szándék).
Rejtélyes belső erő fényparancsa
villant vers-tükröt hol erre, hol arra.
Ily tükör nem kell most még, csak kevésnek, –
mégis mutasd igazad, tükör-lélek!

(2011)

LELKES MIKLÓS

Mézeskalács huszárok

Tetszett a vásár, míg futott sok szalag
nyurga póznáján szeles pillanatnak?
Tetszett a zöldben tavasz-kutak fénye,
ha szíromhó hullt jelenük vizére?
Tetszett az út, vélt végtelenbe tartó?
Mesék végén piros csizmás kakasszó?
A cserebogár, játékosan barna,
ha légbe szállt, s kék vitte, eltakarta?
Lábnak meleg csók napsütött homokban?
Rigók füttye: remény, ébredő, hol van?
Rejtély-babák, szoknyát suhintó népség,
pipiskedő hang (ezt is, azt is kérték)?
Giccs-harsonás mézeskalács huszárok
hada, ha kardot mind egyszerre rántott?
Vágy, mely olyan, mint a szerelmes lepke,
légszirkásan boldogságot keresne,
de libben-lobban a hímporos mámor,
s gyorsan sötét lesz múlt önmagától?
Tetszett a táj, mondd, vásár és vásánap?
Tükrös huszár szalutált önmagának.
Tükrös huszár szalutál nincs-hazának.
Tükrös huszár becsapott önmagának.
Minden forgott, forog, víz körbe-mókát..
Tetszett a vattacukros álvalóság?

Hát, nem tudom.. A volt tünődés ott van
kétely-hintóban ringó csillagokban.
A körbe-körbe hintázás de balga, –
s az is forog veled, ki nem akarja!
Nyalka huszárok tényleg jók-e dísznek, –
vagy hamis-nyájas vásárokbá visznek?
A hízelgés, mondd, el tudja takarni
mily primitív sok Kukorica Jancsi?
S Iluskáikon míg perdül a szoknya,
megszokás hajt át nyáját bánatokba.
Elsietett tánc, könnyű hitű népek,
szomorú vagyok, mikor rátok nézek!
Nem néztek vissza, csak egy csaló isten

kacsint, ott van mézeskalács-szívekben,
prédára vár, mint vércse a galambra,
együgyűséget hív harangja hangja..

Giccs-világban mézeskalács huszárok!
Nem csak mosoly kél, ha gondolkodok rátok.
Én már tudom, amit csak sejtett néha
a tébláboló kis gyermek-poéta:
minden vásárban egy veszélyes isten
szedi a vámot esendő szívekben.
Tavaszbán, nyárban, fényben, árnyban, őszen
önző idő kurjongató időben.
Ó, el ne hidd: mézeskalács szívekben
csupán ajándék, mese-kincs, – s más nincsen!
Tükrös huszár, ki vásárokbán vágdat,
kardjával utat kiknek is csinálhat?
Ha száll butus dal csiricsáre szárnya,
szájtató Jancsi ráismer magára?
Iluskája sem, habár semmi kétség,
hogy máskülönben derekas fehérrép..

Vásárvilágban Csiribiriország,
darázsdöngés, nyalakodó bolondság,
tolvajok hona, – marakodnak, lopnak,
szégyenföld becsületes gondolatnak!
Lehet bárki Rút Vásárok királya, –
ha nincs Ugocsa volt non koronat!-ja,
veled tartok akkor is, kis poéta,
s a látomásod fel-feltűnik néha.
Jöhet még Idő! Rászól az időre:
mit állsz, mit bámulsz oly bambán, te dőre?!
Bár bumfordiak Jancsik és Juliskák,
s közülük kevés látja jogos jussát,
s azt, hogy cseléd lett, s elhíttetett Éden
aranyalmái kalmárok kezében, –
a rossz vásár is csak véget ér egyszer:
a nép betelhet rabság-szerelemmel,
láncáról is felismerheti, – lánc,
viháncolását, lehet, megutálja,
s tinglitangliját, mit annyira vágott,
restellni kezdi, s vele volt-világot,
s jöhet új tűzzel Csillag szépség-lángja,

mely fényével is Igazát kiáltja.

Nem leszek már, de megszülethet Népem,
mint poétám egykor-képzületében,
gyermekkorban, ha félálomban Csillag
még el nem értet őrzött: álmainkat..

Mai hitványkák! Hiszitek: nem látom,
hazugságoktól, mit ért tegnap-álom?
S mit értek ti most, vásári szegények,
mikor szátokon kalmár-hitű ének,
mikor tapsoltok annak, ami szégyen,
fel sem ismert rabságtok érdekében?

2012

Márciusi hazák

Hazák, voltatok, egykor, márciusban,
márciusokban, vagy csak légi kép
vágját lengette tavasz-lángtükörben
oly könnyen elhitt ég-tündérvidék?

Voltatok, – vagy nem? Egy pillanat-ének
dallampontján mégis sejtem: igen.
A kigyúlt tűzben sok álarc elégett,
Hazák, – ma is szívemben, szívemen!

A háromszín? Gyönyörűen virágzott, –
akkor. Ma már nagyon-nagyon beteg.
Mit látsz? Fent népbutítók szónokolnak,
s tapsol nekik szégyen-szolgasereg.

Ó, Március, Te háromszínnel ékes!
Tett, amelyre egy-egy szív feldobog!
Ilyen Időt, tudom, hogy meg nem érek:
elnémított versekkel meghalok.

A háromszínben piros szépség ott volt,
Petőfi színe: szilajon szabad.
Jó érzést akkor elhozott az este,
olyat: csillagos tisztaságot ad.

..és Március, akkor, tizenkilencben,
s a hit, rossz múltat lerombolni kész,
mely úgy vágyott alkotni méltóbb Istent,
ki az Emberért tenni is merész!

Többféle haza van, – azt hitted: egy csak?
Földje, – bővülön vagy fogyón – csak egy.
Van, amelyikről azt hiszed: hazád, de
gúnyol, rád teszi a bilincseket.

Csacska népség! Nem látod mit mutat meg
múltad? Királyok fején koronák?
Felkorbácsolt érzelmek, mit a korbács
követ, s halálba hajtó zöld világ?

Ez a haza is, mely itt, a jelenben, –
a Becsületnek nagyon idegen.
..de márciusi gyönyörű Hazáim,
nem tagadom: szívemben, szívemen.

2012

Ezüstfenyőkről...

Ezüstfenyőkről írok verset egyszer,
fákról, melyekbe szerelmes a reggel,
ha madárhang csillan fel illatágyon,
s ébred a lét: fél-való, félig álom.

Ezüstfenyők... Akár emberi lélek
mélyéből jött jelképek lehetnének:
kék tű-világban szépség-fényvarázslat, –
de jön az este, s komorak az árnyak.

Mondd, nem ilyen a lélek is? Ha ébred
a reggele: fényben a messzeségek,
de búja eljön fényoltó időnek.
A lélek fényén mindig árnyak győznek.

*

T. Ágoston László Én, Botos Panni

Ezzel is csak az én hátamon nő a púp – gondolta az asszony és hátra simította az arcába hullott hajtincset. – Majd ketten mennek háromfelé, a gyerek meg hol itt hanyódik, hol ott. Leég a pofámról a bőr. Még hogy az én unokámat állami gondozásba adnák... No persze ezektől... Azt hiszik, elég megcsinálni, aztán majd magától felnő, mint a fű. Vagy a dudva – fordított egyet a gondolatán. – Lesz belőle munkanélküli szülők munkanélküli gyereke. Jó esetben fölfogadják valahová takarítani, mint a nagyanyját, vagy kukás legénynek, mint a nagyapját. Zöld üvegből issza majd a kannás bort és a kirakatban nézi hozzá a sonkát.

A mi időnkben még bátor cselekedet volt csövesnek lenni. Igen, ott aludtunk az épülő lakótelep tövében lerakott betoncsövekben, amiből a csatornát fektették. Meg a félig szétvert régi házak még álló szélfogó falai tövében. Zseblámpával vadásztak ránk a zsernyákok. Ha nem volt nálad igazolvány, bevettek az őrre. Ha három hónapja nem volt bejegyzett állásod, előállítottak. Ha kussoltál, bevettek. Ha pofáztál, jól megvertek, aztán bevettek. Miért nem dolgozol, kis barátom? – kérdezte a zsernyák két gumibot csapás között.

– És még bejelentett lakásod sincs? Élből fél év Baracskán, a disznóhiz-laldában. De akkor legalább mondhattuk egymás közt, hogy ezeknek? Ezeknek egy kapavágást se, testvér! Ott rohadjanak meg a munkásszállásukkal, meg a teljes foglalkoztatásukkal együtt. Bezzeg Amerikában... Ott szabad hippinek lenni. Ha nem akarsz, nem dolgozol. Ha nem akarsz, hetekig nem mosdasz. Akár meg is tetvesedhetsz. Senki nem szól bele az életedbe. Oda mész, ahová akarsz, akkor, amikor akarsz, és egyetlen hülye fakabát se tilthat ki Budapestről.

Most meg, eh... Mehetsz a munkaközvetítőbe koncorogni, mert jön a villany-számla, a vízdíj, meg a gázóra leolvasó, mert azért mégis csak élni kellene valahogy, valamiből, de munka az nincs. Semmiféle munka sincs. Az a francos segély meg mire elég? Semmire. Még a kannás borra se. A múlt héten is jól elverték a zsernyákok az embert, amikor falópáson kapták az erdőn, és elszaladt, mert különben elvették volna tőle a fűrészt, meg a baltát. Hol tud legközelebb olyan fájin szerszámot szerezni? Azt hiszik ezek, hogy csak úgy elkobozzák az embertől, ami van, aztán azzal meg is van oldva minden?

Rohadtul ki van ám találva ez a világ, de rohadtul. Akár kik is dirigálnak odafönt, mindig a csóró issza meg a levét idelent. Mindig, mindenütt azt pofázzák, hogy vegyél ezt, vegyél azt, mert megérdemled. Bezzeg pénz az egyik se akar adni hozzá. Csak amikor szavazni kell, akkor nagyon kedvesek. Akkor van ingyen ebéd, meg ruhaosztás, és rohadt nagy ígéretetek. Megmutatják, hová tedd az ikszet, szépen mosolyognak, még meg is köszönik, hogy eljöttél, aztán másnapra kialusszák az egészset. Jól lefikázzák a másik pártot, meg a másik jelöltet. Elmesélik, ki mit lopott, mit hazudott, hogyan vert át téged, aztán ha beleült a székbe, ő csinálja tovább. Persze, mi vagyunk ám a hibásak ebben is. Én elhatároztam, hogy legközelebb arra szavazok, aki megdicséri az ellenfelét. Igaz, hogy ilyen még nem fordult elő, de lehetne. Végére is könnyű jobbnak lenni attól, aki mindenben a legrosszabb. Annál legyél jobb, aki mindent jól csinált! Az már aztán nem semmi! Mondtam ezt az öregemnek is, de azt mondta rá, hogy ez csak amolyan női fantazmagória. Ilyen nem létezik. Ha meg véletlenül lenne is, rögtön megszűnne az ingyen ebéd, a ruhaosztás, meg minden. Mert hogy akkor minek? Ő jobban tudja, mert még újságot is olvas. Amit adnak neki. Én is jártam vagy hat évig iskolába, de már nem emlékszem minden

betűre. A pénzt megolvastam, de a betűt...

A tévét szoktam nézni. Azokat a szép, jó szerelmes filmeket. Azokon olyan jókat lehet sírni. Meg amikor olyan különös állatok is vannak benne, hogy egy harapással elrágják az antilopok torkát. Azokat a nagypofájú aligátorokat meg még tenyésztik is. A múltkor mondták az egyik filmben, hogy cipőt csinálnak a bőrből Amerikában. Több, mint ezer dollárért adják az olyan cipőket. Nagyon nézne a szomszéd Julis, ha egyszer olyanban jönnék haza a szupermarketből. De hát az olyan rücskös, meg minden. Nem nyomja az az amerikai nők lábát? Mondtam az uramnak, hogy jobban tenné, ha ő is ezeket nézné, nem ott koslatna naphosszat a kocsma körül, hátha fizet neki valaki egy kisfröccsöt. Azt mondja, hogy buta vagyok én ehhez, mert ő nem a fröccsért, meg a nyerőgépi miatt ácsorog ott, hanem a munka miatt. Tavaly is onnét vitte el a Tóth kőműves betont keverni az építkezéshez. No, meg ott lehet megtudni, hol lesz legközelebb lomtanítás. Mert abból aztán lehet pénzt csinálni. Abból lehet, meg a rézhuzalból. Az igaz, hogy a lomtanításnál találta ezt a prima tévét, meg a Janikának két rossz motorbicikliért cserélte a számítógépet. Kell az a gyereknek az iskolához. Néha még én is elnézegetem, milyen ügyesen lövöldözi vele azokat a japán katonákat. Potyognak ám, mint a fene. Aztán egyszer csak kiírja, hogy game over. Mondja a gyerek, hogy az angolul van. Azt jelenti, hogy akkor föltámadnak a katonák és újra le lehet lőni őket. Hát ha úgymint feltámadnak, minek lelőni? Ő is azt mondja, hogy buta vagyok én ehhez. Épp olyan fafejű gyerek ez is, mint az öregapja.

Azt mondja a Jani, az uram, hogy azt beszélnek a népek a kocsmában, hogy sokan elmennek külföldre dolgozni, mert ott tízszer annyit lehet keresni, mint itthon. Most már nem fordítják vissza az embert a határról, mint a mi fiatal korunkban. Akkor sokan

nekiindultak a nagyvilágnak. Ötvenhatban, meg még a nyolcvanas években is. Mi is megpróbáltuk a Janival. Akkor Ausztrália volt a divat, mindenki oda akart disszidálni. Most meg Kanadába mennek. Ott már nagyon sok magyar lakik. A rádióban hallottam, hogy sokakat már vissza is küldtek, mert nem akartak dolgozni, vagy valami efféle. Ezek szerint ott se ingyen mérik a kolbászt. No, szóval elindultunk mi is. Nem tudom hogyan, meg kitől, de talán még útlevelünk is volt. Két bőröndöt vittünk magunkkal, meg egy sportszatyrot a kajával. Ha kérdezik, hová utazunk, azt mondjuk, hogy Fertőszentmiklósrá megyünk a rokonokhoz cseresznyét szedni. Úgy is volt. Győrben meg fölszálltak a vonatra a határőr katonák. Vámosok is voltak velük. Azt mondták, útlevél, meg vámvizsgálat. Van-e valami elvámolni valónk? A Janival még itthon megbeszéltük, hogy én kussoljak, majd ő válaszol, ha kérdeznek valamit. Különben meg a Feri bácsiékhöz megyünk cseresznyét szedni. Hallgattam ám, mint sír, de a géppisztolyos katona csak engem bámult.

– Hát olyan nekünk nincsen – mondtam. – Konzervünk az van, sólet, meg zöldbab, de más nincsen.

– Aztán minek az a sólet, meg a zöldbab? – így a másik katona.

– Minek, minek? Hát a Feri bácsinak a cseresznyéhez. – De a Jani már nagyon pislogott, éreztem, hogy valami baj van. Mondta is, hogy ne hallgassanak rá, hülye a csaj. Én meg visszavágtam, hogy hülye ám az anyád, aki a világra hozott. Szó szót követett, mire azt mondta a katona, hogy arra nem megy ez a vonat. A következő állomáson leszállunk, majd ők elvisznek kocsival. Úgy is lett. Aztán fél év múlva szabadultunk. A Jani Kistarcsáról, én meg Kalocsáról. Így aztán a külföldről nem láttunk semmit. Haragudtam is ezért a Janira piszkosul. Több, mint egy évig nem álltam szóba vele. De aztán mégis megbékültem, amikor jött a gyerek. Már nem is

mondták az asszonyok a piacon, hogy ott egy rohadt kukkot se tudnak magyarul, és évekre telik, mire az ember megérti őket. Addig meg kivel beszélgessek, a Janival? Meg azt is mondták, hogy ott nincs ám lókolbász, ha-nem kenguru húst esznek. Ennek az ugráló kengurunak a húsát. Több filmben is láttam kengurukat. Olyan aranyos kis jószágok, még erszényük is van. Abban hordják a kis kengurukat, nehogy valami kóbor kutya megtámadja őket. Ezek meg megeszik. Egy filmben még egy kenguru vágóhidat is mutatnak. Épp úgy lógtak ott a kampókon azok a szerencsétlen kenguruk, mint nálunk a csirkék. A Jani meg erre is azt mondta, hogy olyan buta vagyok, mint a sötét éjszaka, mert tudhatnám, hogy a franciák meg csigát esznek, kagylókat, meg még békacombot is. Mindenki azt zabál, ami jut neki. Mi örülhetünk, hogy nekünk lega-lább csirke, meg lókobász jutott. Ja, még azt is mondta, hogy a kínaiak kígyóval isszák a pálinkát. Nem marja szét a torkukat a kígyóméreg? De ezt már meg se kérdezem tőle.

A Jani gyerek is az ő pecsenyéje. Egyrészt azért, mert pont olyan hirtelen kezű, meg makacs, meg szerelmes természetű is, mint ő. Másrészt meg a gondolkodása is rá hasonlít. Már nem is bánom, hogy nem született több gyerekünk, mert ezen is mindig csak a vita, meg a veszekedés volt. Ha több lett volna, tán meg is öljük egymást a kölykök miatt.

Én mindig azt mondtam a gyerekeknek, hogy ne vitatkozzon senkivel, hagyja őket a francba. Az apja meg gyöngyház nyelvű bicskát vett neki, mondván, hogy azzal eressze ki a belit annak, aki az anyja nevét a szájára meri venni. Még büszke is volt rá, hogy eltanácsolták az iskolából, mert senki nem mert már mellé ülni a padban. Meg a szülők tanítás után elmentek a gyerekek elé az iskolához, mert a Jani hazafelé mindig megverte valamelyiket. Csak úgy szórakozásból, mert éppen olyan kedve volt. No persze

tehetette, mert két évvel idősebb volt az osztálytársainál. Behívatott az igazgató, hogy beszélni szeretne velem. Én ugyan be nem megyek – mondtam az apjának. – Szégyenkezni? Te vagy az apja, meg a fölbujtója, eredd be te! – De aztán végül ő se ment. Egy nap kijött hozzánk az igazgató. Épp arra járt, hát benézett. Nem tudom mit beszélhettek, mert én kimentem a csirkéket etetni. A lényeg az, hogy egyszer látom ám, hogy az igazgató nagyon szedi a lábát a kapu felé, az öreg Jani meg utána valami pájszer félével. Én megmondtam a rendőrségen is, hogy nem láttam, amikor a konyhában pofon kapta, csak azt, hogy szaladt. A bíróságon meg azt mondták, családtagnak nem muszáj tanúskodni. Így aztán a Jani gyerek javító intézetben végezte be az ötödik osztályt, a következő évben meg már nem volt tanköteles.

Azt hittem, ha felnőtt, majd benő a feje lágya. A frászt, még hülyébb lett, mint gyerekeknek. Akkor meg aztán különösen, amikor összetalálkozott ezzel a hogy néven ne nevezzem, milyen rusnya szukával. Ezek direkt hülyítették egymást, meg bennünket is, hogy melyik tud nagyobb állatságot kitalálni. Többek között azzal szórakoztak, hogy a kocsmában eladta a Jani gyerek a Veronikát, mert Veronikának hívják a gyalázatost. Mint egy strici. Csak úgy, eladta. Aztán együtt szórakoztak egész éjszaka, hazafelé meg jól megagyalták és kifosztották a marháját. Már mint a pasast, aki jó pénzért megvette a csajt. Sunnyogtak, sunnyogtak itt a népek, de senki nem mert ellenük tenni, mert mindenkit megfenyegettek. Mi az, hogy megfenyegettek? Egyszer a két Jani, mármint az uram, meg a fia teljesen szétverték a kocsmá berendezését. No meg azt is, akik éppen benne voltak. Ők lettek a császárok az éjszakában. Utána kezdett el a Jani fiam cigarettát árulni. Meg valamiféle tablettákat. Ajánlgatta itt az apjának is, én meg nagyon haragudtam érte. Hogyne haragudtam volna, amikor minden reggel végigkrárogta a házat

az első bagótól. Nagy nehezen sikerült rábeszélni, hogy legalább a füstszűrőre térjen át, és akkor jön a fia ezzel a mezítlábas füves cigarettával, amit még ráadásul csavarni is kell olyan vékony cigarettapapírba, ahogy kislánykoromban az öregapámtól láttam. Azt mondja, vidám lesz tőle az ember. Még a gyerekek is adott volna, hogy árulja az iskolában. Azt mondta, zsebpénz helyett.

Mindez nem volt elég, egyik este egy gyönyörű szép, vadonatúj autóval álltak meg a kapu előtt. Kérdezem, hogy hát ez honnan van? Azt mondja a nő, hogy a tévében hirdették, és megtetszett. Most harminc százalékkal olcsóbban adják.

– Azt kiabálta a pasas a reklámban, hogy most vigyék, míg olcsón adjuk – tette hozzá a fiam. – Elhoztuk.

– De hát neked jogosítványod sincs...

– Már hogyné volna, a múlt héten vettem negyvenezerért a Tangón.

– A kocsit meg ingyen adták hozzá, mi?

– Dehogyné, hitelbe. Ha nem kell, majd visszaadjuk.

Egy hét se telt bele, jöttek ezek a fekete álarcos kommandósok. Odaállítottak bennünket a falhoz és fölforgatták az egész lakást. Fegyvert kerestek, kábítószert, meg persze azt a rohadt cigarettát. Még az ágybetétet is fölhasogatták érte. Én nem tudom mit művelhettek ezek, de nem is érdekel. Nekem tudomásom sincs semmiről. Az uram elment a tárgyalásra, meg beszélőre is ő jár. Én nem foglalkozom velük. Épp elég nekem ez a Jani gyerek, az unoka.

A minap behívtak a gyámügyre. Kiderült, hogy a Veronika a börtönben szülte meg a második gyerekét. Most vagy magunkhoz vesszük azt is, vagy állami gondozásba adják. Akár hogy döntök, mindenképp az én hátamra kerül ez a púp is. Nem értem, hogy miért veri az Isten hülye gyerekekkel a szegény embert, ha még egy kis szerencsét se rendel hozzá? Igazán nem mondhatod, Mindenható,

hogy túl sokat zavartalak életemben, de most már megkérdezem, hogy tán nem is látsz bennünket itt a koszban, sárban? Hallod? Én kérdeztem ezt, én, Botos Panni, akinek a hátán már vizket a púp.

Németh Dezső

A pártus herceg

Termőre fordult akkor „Jessze” fája,
először termett hideg szögeket,
először vérzett a halál bokája,
mondván: „Az égi Úr legyen veled!”

Azóta példa már a végítélet,
törvénybe írták véres századok,
tombolva járt a szörnnyű gyilkos végzet;
a kín még most is bennünk ácsorog.

Hogyan akartad vinni tövis álmod,
miben akartál hinni, hinni feszt?
A homlokodon újból ott az átok,
és testeden a lázadó kereszt.

*

Gödörbe dobták testét meggyötörve,
egy szarvas vitte álmát messzire,
hegyek fölött kiáltozott bús ölyve,
hol foglalatlanban tündökölt szíve.

Eljöttek harmadnapra virradóra
a nagyhatalmú kíváncsi bírák,
s a sír falából reggel kakasszóra
repedve dőltek hatalmas sziklák.

Széjjelfutottak ott a pogány népek,
de beszéltek a templomban sokan:
látták, hogy Jézus sírjából kilépett,
és lelkével az ég felé suhan.

Bayer Béla

Tükr

Kölyökkoromnak vásárfia-tükrén,
fonsorral rozsdállnak az arcok,
tompulnak a tegnapi kudarcok,
s a felismerés magára talál.

Kóstolgatja részben az egészet,
míg virágzásom vágya porig ég.
Csupaszítja versbéni helyét,
a tűnt napok tétova hordaléka.

Sűrűsül az idő jászolában,
búzavirág szirmát nyitja a kék,
a cél sziluett nem célmenedék.
Benső hangom áthallása véges.

Hétmérföldes istenkeresésem
egybelelt minden távolságot,
pattintva a látós valóságot,
Buddha képpel egy lótusz levelén.

A Teremtőt dédapám formázta,
benne lakozott szellem és erő,
mi tűzcsodákat varázsolt elő,
vándorösztöneim parazsából.

Sátorvagyamat lecövekelte,
de körébe terelte mind a szót,
a töprengőt, a vigasztalót.
Irkalaphoz becézte a Formát.

Végszóra magamra hagyott mégis,
kibiccsanóan e földi létből,
ki a túlcsodált mindenségből.
A Tejút egy porszeme érdekesebb.

Talán velem kezdődött igazán,
bensőmben a mindenek múlása,
vágygondolataim vesszőfutása,
a kisdéd bűn-erény kiszámoló.

Vadszeder vérén csillanó szempár,
vizek lágyékára árny feketül,
hóbaglyok éjféli násza hevül,
kimódolt légyottok nászjele hív.

Hangacserjéim ajakvirágán,
foszlánnyá feslik a furulyaszó.
Szívzörejem egyre halkuló,
A vajúdas gyönyöre világot.

Németh Erzsébet

Ma álmodni is

Gyönyörű nyárleány,
bontsd ki szikrázó hajad,
vigye a képzelet –
ma álmodni is szabad!
Szívünk lángoló táj,
zokogó vadon,
istenek nézik
félve, hallgatagon.

Emberi juss

Az örökből lemállt
szilánknyi idő a tied,
ez az, amiben
szívdobbanásod őrzöd
és életed viszed.
Benne lapul.
bölcsődal-álom,
arénás küzdelem,
legyőzetés, nászágy,
vérző pipacsok közt
élesre fent nádszál,
mélység magasán,
magasságok mélyén,
táncolva csillagok
horzsolta homlokkal
elmúlásunk éjén.

Németh Erzsébet

Kavicsvariációk

Kavicsálmokat
ringatnak éjbölcsőben
kőedesanyák.

*

Kavicsmadarak
fagyos szárnyai alatt
gubbaszt az idő.

*

Ósi kavics-sors:
testüket tenger mossa,
lelküket idő.

*

Földre lehullott
fényes csillag dermedt meg
hideg kavicscá.

*

Kavicsesőben
sebekké ázik benned
és vérzik a múlt.

*

Kertek csendjében
kavics-árvaság-virág
reggelre kinő.

*

Eltévedt gyermek.
De kőszikla-apja majd
érte jön egyszer.

*

Esti harangszó...
Áhitattal szívében
alszik egy kavics.

*

Időtlen búcsú:
Egy kavicsmadár-csőriben
elhaló ének.

Életünk

Hószakadásban
kifehéredő lélek:
embertisztaság.

*

Kéz fogja kezed,
s olyan ösvényen vezet,
hogyan hazatalálj.

*

Kitavaszkodunk.
Szíved rügyező ágként
engem melegít.

*

Emberi szavak:
viláfgára fészkelő
élet-madarak.

*

A tegnap terhét
holnap is cipeljük még.
Erősítsd magad!

*

Lángok homlokán
felizzanak a dalok:
apró csillagok.

*

Micsoda tél van!
Csókod vállamra fagyott.
Csontomig sajog.

✱

Csak hagyd itt...

Ha elalszom
mielőtt ide érsz,
csak hagyd itt a széken
unott sóhajtásodat,
csak hagyd itt
kimondatlan szavaid
őszirénybe
csomagolt dallamát,
a teremtés
végtelen
huzalán feszülő
csendet,
lángra lobbanó ködök
fényességét
csak hagyd itt!
Ha fölébredsz,
majd fölveszem
fehér galléros ruhám.

Móritz Máttyás

Ember a vízben

A prózaíró éppen hullámvölgyben volt aznap reggel. Egy épkézláb mondatot sem tudott leírni, csak bámulta az üres és hófehér lapot. Próbálta megerőltetni magát, tornáztatta az agyát, de sem a szeme nem csillant fel, és az ihlet sem akart jönni. Pedig ha nincs ihlet, nincs próza, és a semmiért ugye nem fizetnek, a nincsből meg nem lehet ugye fizetni se a postán, se a közértbe. Elhomályosult szemmel a levegőbe bámult. Nézte egy darabig a plafont, majd a vele szemközti tapétán legeltette a szemét, ami bizony kezdett ázni.

Először azt hitte csak a szeme káprázik, de bizony a vízfolt nem hogy nem akart felszívódni, de mind kacifántosabb formákat kezdett öltetni. Ez minden bizonnyal csőtörés lesz. Amiért a régi, szétrohadt csövek lehetnek a hibásak, de még inkább a kedves fölötte lakó, aki nem egyszer „tréfálta” már meg. Volt, hogy uborkákat rakott el befőltnek, amit hol máshol, mint az erkélyen próbált meg erjeszteni és pihentetni, de bizony a jó húszliteres üveg úgy gondolta hogy ő inkább szétrobban, és hogy az uborka szaftos levével az ő erkélyét áztatja el. De most a víz áztatta a lakását, annak minden kisebb és nagyobb szögletét, egyik szobából a másikra terjedve, és ahogy a helyzet állt, egyhamar nem is akarta abbahagyni, hadd egye a fene a prózaírót, ezen a szép hétfő reggelen.

A víz csak csorgott és csorgott a szobákban, szennyesen és rendületlenül. Először kikapcsolta a gépet, úgy sem vehette sok hasznát, majd dühösen felcaplatott a második emeletre, de hiába kopogtatott és dörömbölt, és szentségelt, senki nem nyitott ajtót, csak a víz hömpölygött a küszöbön át, le a lépcsőkön, nem kímélve a papucsát, sem a zokniját. Gondolta szerencsét próbál egy emelettel feljebb, a közös képviselőnél, de itt sem járt több sikerrel. Ugyan miért járt volna. A közös képviselőt nem találta, ellenben a kissé szélütött

édesanyjának sikerült elújságotni a hírt, hogy bizony nagy gond és baj szakadt a fejére, de az öregasszony csak az együttérzéséről tudta biztosítani, miközben hol jobbra, hol balra pislogott, hogy ugyan miért zavarja őt, mikor éppen kedvenc szappanoperájának ezredik részének, ezredik ismétlését nézné. Próbált érdeklődni a lépcsőházi szekrény kulcsa hol-léte felől, hogy elzárhassa a főcsapat vagy mi a csodát, de az asszonyságnak lövése sem volt, hogy az meg hol a fenébe lehet. Így hát hátra arc, le a harmadikról, meg-megkapaszkodva a rozoga korlátba hogy hanyatt, vagy hogy még inkább pofára ne essen a nagy igyekezetében.

A csekkek és egyéb iratok között rátalált egy telefonszámra, illetve kettőre, aminek most talán a hasznát veheti. Tárcsázta is az egyiket egyszer, majd még egyszer, de vagy foglalt volt, vagy nem volt hajlandó senki felvenni azt. A második számmal sem volt kiségitve, hiszen egy automata hang miután üdvözölte, felajánlott kismillió lehetőséget, hogy ha ez a baja, akkor az egyest, ha az a baja, akkor a kettés gombot nyomja meg. Ő végigzongorázott majdnem egész a kilences számig, mire egy illetékest talált, – igaz, ez az illetékes is csak abban volt illetékes, hogy kapcsolja a közös képviselő mellékét. Miután megköszönte a hölgy kedvességét, végighallgatta, ahogy a telefon egyszer, majd még egyszer végigjátssza a már jól ismert dallamokat, hogy aztán szétkapcsoljon. Újra tárcsázott, újra kapcsolták a mellékét, újból felhangzott az ária, majd közölték, hogy akit keres, az bizony házon kívül tartózkodik, és nem is tudják el- és utolérni, mert nem tudják a mobilszámát, – viszont tudnak adni egy számot, ahol talán elregélheti a panaszát.

A számot köszönte volna szépen, de ezt már ismerte, – ez volt az, amit még csak fel sem vettek, így jó fél óra ide és oda telefonálás és kapcsolás és irányítás és zenehallgatás után, fogta a telefont, és a zsebébe vágta. Újra feltornázta és ügyeskedte magát a harmadik emeletre a kedves és kissé ütődött

öregasszonyhoz, hogyha egy mód van rá, kösse már az orrára a drágalátos fia mobilszámát. Az asszony meg váratta magát, és az ajtólánccal is bajlódott egy sort, mert a legutóbbi találkozásuk óta ezt is felakasztotta, biztos ami biztos. Bár azt mondta hogy hívta a fiát, de hogy mi a száma azt nem tudja. Legszívesebben elordította volna magát, és belefeküdt volna a mind terebélyesebb víz-zuhatagba, ami az előszobában fogadta, miközben a falak csak áztak és áztak. Végül valahogy sikerült elérnie, hogy kiküldjenek egy szerelőt, – addig is megadta a számát hogy hívhassák, amint útnak indult. A szerelő ugyan megérkezett, de őt valahogy elfelejtették értesíteni, de ő nem unatkozott addig sem: hol egy cigarettára gyújtott, hol az eget, hol a kedves lakót átkozta, – miközben ette, – mit ette: falta a kefét.

A közös képviselő is befutott, hogy már hármában tapossák a vizet. A kedves lakótárs persze hosszú ideig nem volt elérhető és kapcsolható, de miután sikerült a kapcsolatfelvétel, akkor sem mutatott túl sok hajlandóságot, hogy a munkájából hazalátogasson. A szerelőnek is meggyűlt a baja a csapokkal, és csövekkel, miközben próbálta nem elveszíteni egyensúlyát az emelvényként emelt és szintén szétázott dobozok tetején. A vizet végül sikerült elzárni, a nyomás megszűnt, és amint később kiderült, ez egyszer nem a mosógép mondta be az unalmast, hanem a vécében repedt végig valami cső, amiből ellenállás és szünet nélkül ömlött a víz, hogy jó térd magasságig telítse meg a lakás mind a hatvan négyzetméterét, hogy aztán a ki tudja hány köbméter víz a drága prózaíró lakásába szivárogon. Míg a segítőkész közös képviselő és a szerelő együttes erővel próbálták a pincéből előhalászott seprűjével a házból kijebb tessékelné azt a vízmennyiséget, ami bő két óra alatt elárasztotta a lépcsőházat, a prózaíró fogta a mobiltelefonját és szobárolszobára járva kattintgatott, mind több és mind drámább fotókat készíteni, hátha a későbbiekben még a hasznát veszi.

Mivel víz már nem volt, kávéfőzést sem tudott magának, pedig egy méregerőset leöntött volna, ahogy egy istenest meg lekevert volna a drága lakótársnak, aki még csak a hógyléte felől sem érdeklődött, ahogy még egy elnézést sem motyogott el az orra alatt. A grabancánál fogva ő maga sem tudta volna megragadni, és a hülye fejét a még mindig vizes lépcsőházi falba verni, hiszen mintha mi sem történt volna, újra eltűnt, mint aki jól végezte a dolgát. Csoda hogy nem kérte számon rajta, hogy miért ugráltatják, amikor jobb dolga is akad annál, hogy holmi özönvízzel foglalkozzon. A víz elzárása után az áramot is kikapcsolták, nehogy még szikrát fogjon valamelyik ódon vezeték. Szikrát ellenben ő maga kapott, nem is kis dózisan, – és már egy percre sem kellett aggódnia afelől, hogy elhagyta az ihlet, hogy nincs miről írnia a csuromvizes falak, és az ázott tapétaragasztószag közepében, a szétázott szőnyegen kinyújtóztatva lábait. Nem túlzás: sírt a gyönyörűségtől, hogy a hosszúra nyúlt alkotói csend után, végre megint írni tud.

Sírt, mint ahogy a vízben sír a mész.

Móritz Máttyás

Semmieset

Holtomban keseríteni nem fog, hogy messzi földön ért utol a vég, hogy gyászbarákám a csendes, búzakék habok közé veszik, hogy a sírhelyemhez nem kísért senki se, s hogy emlék-köveim a földön elveszik. Ez se bánt; hiszen egyre-megy, milyen ablak nyílik a Nagy-Büdös-Semmi-be.

Bayer Béla

Körtánc

Mirtusz koszorú, cédrus ág,
pillangó csónakú bükköny,
lugasok sátorán ért kalász,
országol a vert ezüstön.

Tegnapok álmát vizslató
tekintetemben, a gyermek,
a mohó betűfaggató
kétkedése felelget.

Szőlőszem méze, vertarany
must csorog, izzad a kőkád.
Kovácsok, költők, hóhigany,
pátyolták Ézusz ivadékát.

Őseim hangján lüktetett,
kőd vérttel át az Isonzón,
jussolt kegyén ítékezett,
festett képeket bitorlón.

Ükapánk vétke kelta bűn,
a berni nevezet Mars lett,
konkollyal hált vetésein
szikesült rókasás feslett.

Párducok vontá fogatán
szüreti vigasz, faunok,
Jupiter átok, quadrigán
száguldva szedni a sarcot.

Verébhád zsinatolt. Az ég:
elmázolt aquavarell foltja,
Artemisz elkívánt ölet
serkenő vágy ostromolta.

Mítoszok éltes zálogán
képzeletem ha felhevült,
pöszméték tüskös ágbogán
gegek valója érdesült.

Ködcsehás őszi nyomdokon
nádsípon serken a dallam,
csetlőn a pincegrádicson,
hol csujjogatón, hol halkan.

Ímhol egy cigány is kerül,
bordal fogan, bakanóta,
feloldón csendül, szellemül
vackán a strófák tudója.

A Kőszirt fokán szél donog,
sír a krétai királylány,
a rongyos zsidó felzokog
mert mire a bűn, az ármány?

Két fia héberül gajdol,
kőkényszem kláris, kis roma,
Hanzi bá' elég a jajból,
gyerünk egy füstös lagziba!

Körtánc parázslík legényes,
Kóser bóktól csábul a lány,
Svábbal az örmény negédes
a drótos tót füttye talány.

Kultúrák kevercse, népek
hozadéka: holdnyugalom,
kévényi fényét hintitek,
mállik a rítus, a hantokon.

Hermészi érv, Mars kegyelme,
sarkán az idő elforog,
csak az, mi emberi benne
maradhat igazul konok.

*

Zoltay Lívía

Amilyen az adjon Isten...

– Három kategóriába lehet sorolni a nőket – állapította meg Illés, és nagyot szívott a cigarettájába. Csak divatból füstölt néha, mert egyébként rendszeresen sportolt, ám úgy gondolta, egy-egy szál márkás cigaretta jót tesz az „imidzsének”. – Egyéjszakás se, egyhetes, és egyhetes húzós.

– Hogy te mekkora egy állat vagy! – dörrent rá Attila. – És mi van az egyéjszakással, olyan nincs? – tudakolta őszinte érdeklődéssel.

– Ha már eltöltök egy nővel egy éjszakát, akkor eltöltök veled egy egész hetet is. Ha nem üti meg a mércémet, akkor egy éjszakára sem kell. Ilyen egyszerű ez.

– És milyen az egyhetes húzós? – tudakolta Endre, két apró büfögéssel megspékelte röhögés közepette.

– Barátom, az az istennő! Álmaim netovábbja! Egyszer egy hétig együtt lenni egy nővel, és elgondolkozni azon, hogy lehet belőle még több is! De még egyikkel sem jutottam el ideig – sóhajtott Illés.

– És mi van, ha olyan jó a nő, hogy nem csak egy hétig akarsz vele lenni, és aztán gondolkozni, hanem uram bocsá' egy hónapig, vagy egy egész évig is? – vetette fel Attila.

– Ja, vagy örökre! – vigyorgott Endre, s azon nyomban kihúzta magát, hadd lássák, milyen okosat mondott.

– Örökre? Olyan nincs! – hűtötte le Illés. – Nem született meg az a nő, akivel én örökké együtt tudnék lenni. Örökre? Hagyjál már Endre, te álmodozó!

– Mért? Anyámék harminc éve élnek együtt boldogan. Az már majdnem örökre, nem?

– Ja, persze. Azért akarta apád tavaly karácsonykor felakasztani magát. Hozzánk jött át előadni ezt a világi nagy marhaságot, alig győztük lebeszélni róla! – csattant fel Illés.

– Mentálishan zavart volt. Így mondta az orvos. Azóta sokkal jobban van! – védte az

apját Endre.

– Igen, amióta folyton együtt lóg azzal a szőke bombázóval, aki a lánya lehetne! – replikázott Attila.

– Menjél már, mert mindjárt odacsapok egyet! – fordult felé Endre.

– Lehet erőből is „politizálni”, ha már agyad nem sok van! – hangzott a flegma válasz.

– Most mit vagy úgy elszállva magadtól? Sokra mész a diplomáddal! Kétszer annyit keresek, mint te, pedig nem jártam egyetemre! – hözöngött Endre.

– Ja, főleg amikor pofátlanul sokat kérsz egy szekrényért, mint tavaly tőlünk!

– Nem igaz, ne legyél már ekkora tapló, hogy mondhatsz ilyet? Nektek fele árban dolgozunk, tudod jól, most mért vagy ekkora görény?

– Hagyjátok már abba, Attila, legyen már eszed, mit húzod az Endrét? – állt közójük Illés, mint annyiszor már, kiegyenlíteni kicsit a hepe-hupákat, ne feszüljenek már olyan nagyon egymásnak ezek ketten.

– Te Illés! – szólt Endre, miután lehiggadt. – A húgomról mit gondolsz? Ő melyik kategóriába tartozik?

– Ő kategória feletti – Illés hangja ellágyult, ahogy ezeket a szavakat kimondta, és olyan bársonyossá vált, hogy a legjobb szinkronszínész is megirigyelhetné volna.

– De nem kezdel vele, ugye? – kérdezte Endre.

– Nem kezdesz, te majom! – szúrta oda Attila megint.

– Nem, nem kezdek vele. Megbeszéltük, ő tabu.

– Csak azt nem értem – így Attila –, hogy lehet egy olyan szép és okos lánynak, mint a húgod, egy ilyen bamba testvére?

– Nem tudsz felidegesíteni – vágta rá Endre. – Nem engedem, hogy a negatív szöveged lerombolja az egómat!

– Ezt meg honnan szedted? Valami hülye önségítő műsorban hallottad? Mert olvasni nem igazán szoktál, leszámítva a sport-híreket! – reagált Attila.

– Fejezzétek már be, menjen mindenki a dolgára inkább! – zárta le a találkozót Illés. – Majd este, munka után beszéljünk, jó? Endre! Attilával a törzshelyünkön leszünk, ha később érnél oda!

Illés, Attila és Endre elválaszthatatlanok voltak, már kisiskolás koruk óta. Különbözőségük olyan egyensúlyt teremtett közöttük, a gyakori vitáik ellenére is, hogy az emberek őszintén csodálták a barátságukat.

Elérkezett az este, és elsőként Illés jelent meg a törzshelyükön, egy kulturált sörözőben. Ma viszonylag hamar végzett, és már nem akart hazaग्रani a találkozó előtt.

– Nocsak, a város büszkesége, a maratonfutó, három nyelven beszélő mérnök úr ilyen korán? Mi történt? – „Megőrjít az illatod. A hangod meg egyenesen elkábít” – gondolta Illés, ám roppant mód ügyelt rá, hogy a reakcióból semmiképp se derüljön ki, mennyire odavan Endre húgáért.

– Előbb fejeztem be, amit kellett. Te vársz valakit? – „Miért érzem folyton azt ennek a nőnek a közelében, hogy nincs agyam, és csak hebegek-habogok össze-visza?” Illés homlokán apró, gyöngvőző verejtékcseppek jelentek meg, pedig nem volt túlzottan izzadós. Mi tagadás, Izabella valóban gyönyörű nő volt. Kulcscontra boruló, selymes, szőkésbarna haj keretezte ovális arcát, szabályos vonásaival és nagy, sötétzöld szemével olyan kíváncsian nézett a világba, mint egy kisgyerek. Volt a nézésében valami naivitással keveredő rafináltság, és ettől a ketősségtől megőrültek a férfiak.

Illés is megszokta, hogy nézik, és pontosan tudta, mennyire tetszik a nőknek. Magas volt, izmos, de nem a konditermekben agyongyúrt fajtából. Világ életében sportolt, sokáig versenyszerűen atletizált. Elvégezte a műszaki egyetemet, több nyelven beszélt, és mindig kifogástalan volt a megjelenése. Nem a „kockásinges mérnökök táborába” tartozott. Mindemellett szerényen, olykor kifejezetten visszafogottan viselkedett, bár a nőkkal szemben volt benne magabiztosság,

ami időnként átcsapott nagyképűségbe.

– Senkit – Izabella lehuppant az egyik, Illés melletti szabad székre. Rámosolygott a fiúra, és keresztbe rakta hosszú, vékony lábait. – Illetve téged. Téged vártalak.

Filmszakadás. Nem is. Innentől valami egészen más kezdődött Illés életében. Mert volt az Izabella előtti élet és van az Izabellával együtt élt élet. Még ha csak percek óta tart is. Mert hogy tart, abban biztos volt. Az a mosoly, és ahogy azt mondta: „Téged”.

Ettől a pillanattól ők ketten elválaszthatatlanok voltak. Attila őszinte elismeréssel tekintett barátjára, amiért „be tudott fogni” egy ilyen „A kategóriás” nőt. Endre először ugyan puffogott egy kicsit, de hamar megbékélt ő is, hiszen biztosra vette, hogy a húga jó kezekben van.

– És most mi lesz a kategóriáiddal? – kérdezte Attila egyik délután.

– Milyen kategóriákkal? – meredt barátjára nagy szemekkel Illés.

– Hát tudod: egyéjszakás se, egyhetes, és egyhetes húzós.

– Ja, hogy azokkal? Baromság! Ne is törődj vele, hülye voltam. Csak a keserűség beszélt belőlem akkor.

Már egy egész hete együtt voltak, és Illés olyan szerelmes volt, mint még soha, életének eddigi huszonöt éve alatt. A kisváros, amelyben éltek, egyenesen álomparként emlegette őket. Illés szülei is örültek fiuk választásának. – Végre egy rendes lány! – konstatalta Illés apja. – És nem csak szép, de okos is. Főnyeremény!

Hol vannak már azok az idők, amikor Illés cigarettafüstbe burkolózva ontotta magából a megfellebbezhetetlen igazságokat, barátai pedig sűrű bólogatások közepette helyeselték? Amióta Izabella van, rájuk is egyre kevesebb ideje jut. De hát ilyen a szerelem.

– Ma vagyunk egy hetesek! – súgta Izabella fülébe. – Annyira szeretlek! Megőrülök érted! Izabella csókkal viszonzta a fiú szép szavait. Kisebb társasággal ültek a sörö-

zőben, velük volt Attila és Endre is.

– Gyerekek, csodálatos a szerelem! – kiáltotta Illés. – Mindenkinék azt kívánom, érezzen egyszer úgy, ahogy most én!

– Három kategóriába lehet sorolni a férfiakat! – hallatszott egy hang, egészen közelről. De hiszen ez Izabella hangja. Mi a fene?

– Egy éjszakás se, egyhetes, és egyhetes húzós – a hang, Izabella hangja egyre erőteljesebbé vált, és már mindenki hallotta, amit mondott.

– Szívem, mi a – hebegett Illés, de a lány rögvést félbeszakította.

– Te az egyhetes húzós kategóriába tartozol, szívi, úgyhogy legyél csak büszke magadra! Jó volt veled, de ennyi volt! Na, csá! – azzal Izabella mosolyogva kísértelt a sörözőből, az ott maradtok legnagyobb megdöbbenésére. Még Endre is úgy állt ott, szájtátva, szóltalanul, hogy kétség sem férhetett hozzá, semmit nem tudott húga tervéről. Mert, hogy kitervelte a dolgot, az egészen bizonyos. De senkit nem forrázott úgy le az eset, mint Illést. A szégyentől és a megaláztatástól paprikavörös fiú egyre csak a cipője orrát nézte, s közben maga elé motyogott.

– Nem értem. Nem értem, miért? Honnan...? Endre, te barom állat! – hangzott végre a felismerés. – Te pofáztad el neki a kategóriákat? Hogy lehetnél ekkora marha?

– Én nem tudtam, hogy majd felhasználja ellened! – nyöszörögte Endre. Mindenki biztosra vette, hogy Illés ezúttal olyan világvége hangulatba kerül, amiből talán évek múlva sem lehet majd felrázni. Ám a fiú hirtelen széles mosolyra húzta a száját, felnevetett, majd elismerően csettintett egyet.

– Mindig is szerettem a nagy kihívásokat! Hát, ez most az!

Azzal szélesebben Izabella után vette az irányt.

Budapest, 2011. október 09.

Ötvös László

Öröm az öltözöt

Zsoltár 30:12-13

Hálát adok Uram
a Te kegyelmedért,
olyan csodálatos az,
mint a déli verőfény...
Megköszönöm, hogy helyét
elkészítetted szolgáltnak,
és végezhetted a szántást,
vetést...
Elhozta az aratás és
szüret idejét,
sőt családommal és
barátaimmal ízlelhetjük
a gyümölcsök jó ízét...
Tornyosulnak felettünk az
ijesztő viharos felhők...
Szólj és engedd látnunk
az oszlást, a meghökkenést...
Öltöztess örömben a Te
újszövetséged magyar népét,
most, mindenkor és a
végidőkben... ámen.

Egyház és akácfa

Olv. János 15:1-8

Hatalmas törzsű
óriás akácfa,
emlékeztet Jézus
szelíd szavára:
Én vagyok a szőlőtő,
ti a titkok vesszeje...
Általam teremhet
minden Élet gyümölcse!

Hajdúnánás, 2010. július 6.

Novák Noémi

Otthon-szőnyegen

(reggel, Hartán)

Pocsolya-részegen inganak a fáink,
éjszaka vihar volt, meleg eső esett.
Édesanyád hallom, kimosott, tereget.
Fénybe röpönt bűnök égett teste ázik

hideg fűszálak közt, házak árnyékában.
Jó reggelt, már fönn vagy?

Ne nyisd ki a szemed...

Ölelj félálomban, mint jó gyermekedet.
Józan pillanatot csak veled találtam

a létdelírium szik marta mezején.
Tiszta lepedőink nyári égre szállnak,
érezem, miként nyílik mosolya Anyának:
otthon-szőnyegetek gördítetek élém.

Nincs pénzem, nincs alvás

Begomboltam magam, mint a nagykabátom,
zsebemben gyűrődnek fizetetlen csekkek.
Kinn békésen vonul, demonstrál a káosz,
benn lemondón bámulok patikarendet.

Anyám sokszor kérdez, apám néha hallgat.
Anyám talán sejti, de apám az tudja.
Nincs pénzem, nincs alvás,

ma még a versem is
neked írt dalszöveg, profán halleluja.

Nemvagyitt

Fogj szembe magaddal, láthatod
szememben szomorú barnaság
hajszálnyi repedés, kicsi folt
nevetni kell így a könnyön át

Fogj szembe magaddal, arcomra
görcsösen fagyjanak ujjaid
kőkemény íriszed hadd mondja
neszeress neakarj nemvagyitt

Fogj szembe magaddal, melleden
hűtsem hát láztalan lázamat
csitulj míg igazam keresem
igazad megvéd és enni ad

Újra és újra

Ízünkkel nyár jött
gyümölcschúsú, nyersen remegő
kettőnket csonthéjába zárt
hasadt a kékség odafönt
vasfogú ősz az ajtóba állt
tél-testvére szikkadt tenyerén
ültünk mi, az utolsó édes falat
kiköpte a magot, s ledér
mozdulattal emelt poharat
a türelmes tavaszra, ki langyos
földszagú mellére rejtett, míg
nyár-szeretője karjaiba dőlt
belőlünk újra csak fa nőtt
s minden apró ága magas eget írt –

Barna bútor-hajlaton

Asztal élén, barna bútor-hajlaton
sétáló ujjaim folytonos mozgással
keresnek valamit; már mindegy
csak finoman, ssss, mert alszol
mert csönd van, és fáradt vagy
aprócska ritmus, lélegzet-
diktálta izomrost ár-apály
nyomában elsimul zöld pamut
(válladat bújtató) s homlokod
szigorú akarom-vonala

(ó,hát itthon...)

csak asztalt, íveket lelek, fényes
köröket a poharak alatt; elképzelt
helyed elvackolt, s makacs-
szelíden a vendégem maradt

Csillag Tamás

Reggel, ha dolgozni indulok

Reggel, ha dolgozni indulok,
szeretöm megcsókolja számat.
Olyankor a gyufák mérge nem
keserű és nincs bennem bánat.

Pedig mosolyunk egyre nehezül,
nagy buszokkal indulunk fájni.
Forintok alatt keressük, mit
csak otthon lehet megtalálni.

Az este szül csupán nyugalmat:
este nem feszít úgy a kényszer.
– Bűneid alatt csak magad vagy –

Kedvesed fáradt szemében égsz el,
szeme tünde tükre önmagadnak...
És nem tudsz belenézni elégszer.

Lihegve állsz

Lihegve állsz, kérges tenyered
takarja, ha lyukas a kabát.
Hajts! – van dolgod – Este menj haza,
Kedvesed főzi a vacsorád.

Csak úgy, magamnak

Száraz virágok az asztalon.
Szíved, szemed is kiszárad.
Fogaid alatt homok a szó,
köpnél, de nincs elég nyálad.
Szép szavaid félrenyelted,
pupillád gödrében tört tükör.
Magyarságod néz szemedbe
szilánkos verseid mögül.

Szécsényi Barbara

Rovás

az emlékezetből kieső kezek
egyre erőtlenebb ujjain kapaszkodom
az örökítetlen kék fókuszán
keresem gyöngyös nevetésem
régmúlt ünnepi asztalt
abban az őszben száradt
minden vetésem hogy aratatlan
tavaszból nézzem
mások tavaszát

abban a zuhanásban repedt el
minden csontunk
a könnyűség váza törött el
és minden időváltásra
örök köszvények fájnak
ezen az október tizenkettőn
újra a változtathatatlan időnek szegzett
fakírvágycsok ölébe hullva
rovom új lapokra csontosodó
hiányod
(Édesapám születésnapján)

Írónia, dohánnyal

nem szereted a cigarettát
és igyekszem is a nagyfelhőket
másfele fújni

illik majd hozzám a halál is
ahogy most olyan jól áll
nekem a füst

itt lesz az ideje múlni
apám negyvenén
még talán átgomolygok

milyen ostoba az ember
mennyei karikákkal
koronázza a poklot

Barcs János

Szomorú húsvét ez a mai

Nyolcvanöt éves vagyok!
De húsvétkor még sosem sírtam.
Védjete meg Angyalok:
Elment az Édes – s vagyok kínban!

/Szigethalom, 2012. április 8. húsvét reggel/

Hitemben lettem örökös

Hiszek az évszakoknak:
a tavasznak, a télnek,
az őszi lombhullásnak
s minden madárzenének.

Hitemben lettem örökös,
mint csillagnyáj az égen,
nőnek bennem örömök, –
akár a szép mesékben.

Minden vers mese, csöndes,
könnyen megérthető...
Ettől lesz szemem könnyes,
s a szavam elhihető.

A meseíró boldog
ember és kiválasztott, –
s ha már sokat bolyongott,
azt írja, amit álmodott.

Fűzfát, napot, virágot,
tavaszt tűz tollhegyére,
s fölropülnek az álmok
a felhők tetejére.

Álomból fon kerítést
táltosodott csikóknak,
s megérti a nyerítést,
ha zabot ad a lónak.

Az éjszakák horpaszába

Megfeszített mély éjszakák
Krisztusszemű holddal,
sündörgő szelek szaladnak
feszes fény-üstdobbal.

Holdközvetű érdes fényfolt
felhők között játszik, –
s az égnek összes csillaga
körötte vitázik...

Eltévedt vadludak szállnak
lombtalan táj felett,
szárnyukkal megcirógatják
a kopasz hegyeket.

S az ágciterán zenél,
vágdat, mintha lenne lába;
sarkantyút rúg a szél
az éjszakák horpaszába.

Kőműves

Falak oltárán
áldoz a napnak;
ujja bögyébe
téglák harapnak.

Tornyos állványról
látja az eget,
sokszor locsolják
kövér fellegek.

Hans-Guido Klinkner
KOCSEIVAL ÁLTAL A PUSZTÁN
(*Kutschfahrt durh die Heide*)

Már
reggel óta
várt a fogat a tanyaudvaron,

de
csak délután
jöttek az első utasok.

Gyors,
megrázó ostorpattogások, kurjantó biztatása
a vörösnek, barnának, kiűzve lábaikból a merevséget.

Szopora léptekkel, majd kitartó trappban
húzták a kocsit a mély homokban,
majd átgaloppíroztak a kisebb halmokon.

Sokat mesélt a kocsis,
az átváltozott esőfüggöny mögött
fák, bokrok és kövek meséltek , monda- és
mesehősök alakját felvéve, a tűzök és vaddisznók
visszatéréséről, a méhészek áldásos munkájáról,
a hun sírokat kiforgató földművesekről, akik a
talált köveket házaik alapjaikba építették be.

Az időjárással dacoló utasokat végül
megjutalmazták.

A szél hirtelen
felszaggatta
a fekhőket, s a Nap
szivárványt varázsolt a puszta fölé.

„Jöjjenek újra, búcsúzkodott a kocsis, bőkezű
borravalót remélve, ha majd virágzik a puszta.”

Röpke
volt a kocsikázás
tartósak a benyomások.

Lüneburger Heide, 2010

Fordította: Bayer Béla

Móritz Mátyás

Kavicsokból oltárt

A kavicsokat
mindig szerettem, – vannak
és mégsem élnek;

Hódolatom száll
általuk a semminek,
– a mindenségnek.

Más nemes ércet
gyűjt, – ofiri aranyat,
bennük hisz vakon;

és a kavicsok
titkán úgy lép át, akár
a halottakon.

Neki sűrű mind,
akár az igénytelen,
és kopott szavak;

nekem kalapács
se kell, hogy gyönyörű szép
szikrát hányjanak.

Mást nem érdeklí
ez az ősi mű, – nem is
vet rájuk ügyet;

Ha csillagokra
dobok egyet-egyet, ki-
oltják fényüket.

Másnak álnokság
a kenyere, – szájukból
köveket köpnek;

Az én kezemben
a kavicsok nem kopnak,
nem gömbölyödnek.

Nálam nincs rangja
ezüstnek, – vasnak, – réznek,
se az aranyknak;

Egy gyémánthegeyen
állok, – zsebemben meleg
kavicsok vannak.

A kavicsokat
mindig szerettem, – ahogy
kezemre pereg;

rájuk találok,
akár a tengerparton
járó kisgyerekek.

Mint eleven fészület

Nem vágyik rá, hogy közlőlől lássa,
nem akarja tudni, hogyan néz ki;
nem is akarja már kibeszélni:
nemet intett a világosságra.

Nem akar átlátni a szavakon,
inkább, mint aki gödörbe lépett:
átkozza csak a nagy sötétséget;
ő nem lesz, kit a varázsába von.

Inkább marad egy eldobott kavics.
Ne fogja karon, ne gyújtson lámpát:
nem akarja őt (a pokolban is)

elképzelné itt, vagy a föld felett.
De az Isten (amikor nem látják)
őt nézi, mint eleven fészület.

*

Bódai Soós Judit

Haiku-csokor

ibolyakékszín
hirdetés múltó havon:
ma még él a Föld

*

tengermorajba
fénycseppek csálnak csendet –
van, ki meghallja

*

áttetsző függöny
felhőpamacs – fénytörő
mégis semmi csak

*

hosszú poros út
messze visz – eső mossa –
sárral marasztal

*

csillagok fénye
végtelen világ-szítán
átszűrt áhítat

*

ha összefújja
a jó szél tüzeinket
lángunk nagyvá lesz

*

hóborította
habcsók-halmokon hűvös
holdfény hempereg

*

egy könnycsepp csak, mely
porrá száradt a közöny
sivatagában

Juhász János

Útlevél

Erkölcstelenség
Útlevél a pokolba
Miért akarod?

Csalódás

Tiszteletlenség
Elkeseredésben
Mit adjak vissza?

Harag

Gyűlölet, harag
Sátán cinkostársai
Szeretethiány.

Kísértés

Kísértés gyötör
Gyöngeséged terhe nyom
Miért teszed meg?

Zavarosban

Ha dagonyázol
Feneketlen iszapban
Nincs hol megállnod.

Végső utazás

Angyalok szárnyán
Végső kikötőbe ért
Az édesanyám.

Terhelten

Kezemben lantom
Nehéz súly a vállamon
Pihenni kéne.

Németh Dezső

Érintésed

Érintésed templomvirága
megtartja a lelkemet,
és tenyered minden ága
kibomló emlékezet.

Elfutó ábrándpillanatom
csöndruhát vesz magára,
amikor majd megálmodom
szívedet éjszakára.

Nem kellene földi istenek,
templommá épülsz nekem,
ha szentté avatott köved
szerelmét kihirdetem.

Kibomlón gyönyörűen

Ádám voltam én valaha,
és te kedvesem Éva voltál,
míg nem hullt ránk az ég hava
szemeddel csillagot szórtál.

Kibomlón gyönyörűen,
mosolyban fürdető arcod
volt a megtartó mindenem,
és sorsomban volt a sorsod.

A holdas hajnalok kékjét
terítetted rám paláznak,
s lázad fürösztő gyönyörét
tűzted szívemre virágnak.

Átkozottan számkivetve,
csontunkba töltött halállal,
veled együtt a sírba esve
békülünk ki a világgal.

Csepeli Szabó Béla

Egy kis esőillatú szél

Riadt, szelíd kis délutáni szél volt:
apró fellegekkel
s néhány vékonyka villámmal a hátán,
zörögve jött a forró tájon át,

mégis, a föld,
mely hetek óta szomjasan zihált
s nagy, dús emlőjű égről álmódott,
rajongva nézte őt,
s a Nap tüzétől gyötrött sárga fák
oly mámorosan ölelték magukhoz,
mint vágjuk asszonyát,

mert ez a gyengécske, esőszagú szél,
– ez a riadt kis vízhordó leány
ezerszer szebb volt legszebb álmaiknál,
hiszen Valóság, Éltető Valóság,

az Élet anyja volt,
aki villámoktól meghasogatott, aprócska,
zörgő fellegeiben,
– ha csak egy szerény kortyot is –
jó, friss esőt hozott!

Asszonyszemek hálójában

– Mondd kedvesem, mi fáj?
Ha könnyeidből néz rám a táj,
bevallom, úgy érzem magam,
mint esőhálóba került madár...

Németh Erzsébet

Semmivé lenni?

Semmivé lenni
miután emberburokban
„valaki” voltál...
Beledöngölve a földbe,
vagy szétszórva vízben –
Leomlik az oltár.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196

Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Dezső

Pléhkereszt

Falu végén pléhkereszt;
esedezem cserepes
földemre esve.
Szemem öntözőkanna;
csöndöm csöpög a földre.
Öklöm földgöröngy.
Az igazság felöltözik,
átírják nevét. –
Illetékbélyeg van szívemen;
s a letört ágak
jajgatás nélkül lógnak
a fatörzseken.
Lehet, hogy átírnak engem is,
és megtörténik velem
- e század;
piciny harang kong bennem,
mikor a csöndöm kiárad.

A harang dalolt

Kilépett görnyedt derékkal
a megtört csontú reggel,
anyám szívébe gyúrt tájjal
a csillagokhoz ment el.

Haranghangja volt fátyola,
s virágból omló haja;
a búza-szöke éjszaka
vitte el valahova.

Meggörnyedve fölé hajolt
a sarlós gyönyörű hold,
s darucsapat repült el ott,
ahol a harang dalolt.

2012

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.